

БАРАБАШЧЕ

ВЕСЕЛЪ СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

София, 16 IV. 1939

АБОНАМЕНТЪ:
за 40 броя — 60 лв.
за 30 броя — 45 лв.
за 10 броя — 15 лв.

А ДРЕСЪ:
В. „БАРАБАШЧЕ“
„15 НОЕМВРИ“ 5
СОФИЯ

ТЕЛЕФОНЪ 2-48-76

Суми се пращатъ въ гербови марки или

ПОЩ. ЧЕКОВА
С/КА 1573

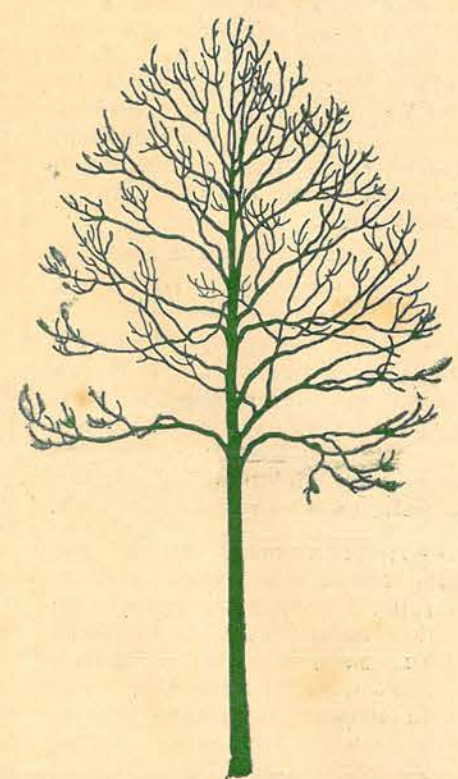
Обявления се приематъ по споразумение.

ОДОБРЕНЪ И ПРЕПОРЪЧАНЪ ОТЪ МИНИСТЕРСТВОТО НА НАР. ПРОСВѢЩЕНИЕ СЪ ОКРЪЖНО № 6630 ОТЪ 14 ДЕКЕМВРИЙ 1938 ГОДИНА
РЕДАКТОРЪ: ЛЮБОМИРЪ ДОЙЧЕВЪ БРОЯ 2 ЛЕВА ИЗДАВА: ПЕРИОДИЧЕНЪ ПЕЧАТЪ А. Д.

СЕДМИЦА НА ГОРАТА

Тазн година, отъ 16 до 23 априль, ще бжде
празднувана „СЕДМИЦА НА ГОРАТА“
Обичайте и щадете българската гора!

ГОРСКИ ВЕСТНИКЪ

аала се бѣше дружина
ела, жива, сговорна:
— юнакъ за седмина,
— хитруша притворна,
и вълчо юначенъ,
и мецана космата
и ралекко бодливи.
и, срѣдъ гората, разкращенъ,
и издига ржката,
и се дружината живо
и да чуе отбрани:
и ука сме днеска събрани

вѣрни и винаги точни.
Знайте ли що съмъ намислилъ?
Ще се разчуе далеко
и изъ гората, и въ кѣра
моята слава, другари:
вестникъ решихъ да издавамъ,
самъ ще му бжда редакторъ.
Скочиха всички отъ радостъ,
само лисана злорадо
зая изтихомъ запита:
— Вестникъ? Да, друже, добре е,
бива те тебъ за редакторъ,

само... намисли ли име?
— Име ли? — Заю се сепна:
— Права си, дружке лисано,
име... вижъ, туй не помислихъ.
Тукъ се обади мецана:
„Горски свѣтъ“ — хайде дружина,
тъй да го кръстиме — нека!
Почна се споръ между всички,
вдигна се врѣва до Бога.
Тъкмо тогава лисана
хитро задъ зая подвикна:
— Ето ловцитъ — отсамъ сж! —

и въ хрусталацитъ рипна.
Заю подскокна, съ три скока
десетъ дрѣвчета прескочи,
всички избѣгаха, само
ежко остана спокоенъ,
сигурно скритъ подъ бодлитъ.
Тъй ги лисана измами.
Заю пъкъ хичъ се не сѣти
пакъ презъ гората да мине —
тъй си пропадна и вестникъ
„Горски свѣтъ“ — тази година.
Симеонъ Мариновъ

еликденъ... Топлата пролѣтна
и ржи свѣтлина, свежестъ
и радостъ... Слънцето пѣе бѣла
и като малка златна ла
и плува въ синевата... Нѣ
и тайнствена музика разлива
и ржични звуци надъ улици,
и жщи, площади...
Великденъ... Радостъта ржи
и цвѣта надъ всѣка хижа, надъ
и всѣки домъ... И въ най-голѣмата
и жща и въ схлупената колиба е
и свѣтло.
Великденъ... Малкиятъ палав-
никъ Гошо, облѣченъ въ новитъ
и дрехи, обуъ съ новитъ обувки
и хубаво измитъ, съ нескрита ра-
достъ бѣ се надвесилъ надъ мал-
ката масичка, на която въ голѣ-
ма чения наредени се смѣха
и разноцвѣтни великденски яйца.
— Колко сж шарени-и-и-и!
и възкличава Гошо и внимателно
и разглежда малкитъ пиленца и

ГОШО И ПРАСЕТО ГОЧКО

зайчета, нарисувани върху всѣко
яйце...
— Мамо, дай ми двенки! Ще
отида да се чукамъ съ Тотко или
Милчо!
Майката избра две хубави яйца,
даде ги на Гошо и не забрави
да го предупреди...
— Гошо, да внимаващъ да не
се изцапашъ!
— Слушамъ, мамо!
Като вѣтъръ изхвъркна Гошо
на улицата. Малкото му сърдчи-
це играеше. По улицитъ нѣмаше
никой... Той се спрѣ... Помисли
малко и трѣгна къмъ Милчови...
Врѣвѣше и се оглеждаше...
Колко хубаво му стоеха новитъ
дрехи, обувки, шапка... Преди
Милчови въ една улица Гошо
сѣгледа малко прасе... Спрѣло
се до една направена отъ дѣжда

локва, то весело гуркаше муцуна
въ водата...
— Ей, че смѣшно прасе-е!... —
викна Гошо и трѣгна къмъ него
— Ха-ха-ха-а-а... Кой те изписа
така, бѣ Гочко? Сигурно и тебъ
те боядисаха като яйцата... Ха-ха-
ха-а... Слушай, Гочко! — Гошо се
спрѣ на нѣколко крачки отъ пра-
сето... — Слушай Гочко... хайде
да се чукаме!
— Гру... гру... — отвърна пра-
сето, повдигна муцунка и пакъ
я сложи въ мръсната вода...
— Ха-ха-ха-а-а! Колко си смѣш-
на муцунка!... Слушай, Гочко, ис-
кашъ да се чукаме, а?
Прасето пакъ повдигна муцун-
ка.
— Аха-а-а! Сѣщамъ се... сигур-
но нѣмашъ яйце... Ето ти единч-

ко! Вижъ колко е шарено!
Гошо бѣ се унесълъ... Той не-
успѣтно се доближи до прасето
съ протегната ржка... Прасето
вдигна калната си муцунка и
трѣгна къмъ Гошо...
— На, вземи... Не се бой!..
Гошо се доближаваше... Извед-
нажъ прасето изпрѣхтѣ и се раз-
търси... Уплашенъ за мигъ, Гошо
се подплѣзна и „хопъ“ въ локвата.
— Кви-и... — извика изпла-
шено прасето и хукна...
— Цр-р-р-р... — изкрещѣ едно
врабче отъ близкото дѣрво... ся-
кашъ искаше да каже:
— Ей, че смѣшно момче! Кой
те изписа така, бе Гошо? Сигур-
но и тебъ те боядисаха като яй-
цата?!?
Слънчо кривна капа и се за-
хили... Великденъ...
Любомиръ Христовъ